

Det är SD-regeringens politik - i snart tre år - som har lett oss hit. Det är inte slump, inte tillfälligheter, utan en konsekvent nedmontering av det gemensamma. En politik som först urholkar välfärden, och sedan kräver att vissa ska kvalificera sig för det som redan håller på att försvinna.

Man säger att invandrare måste bevisa sin plats. Att trygghet ska villkoras. Att välfärd inte är för alla - bara för dem som redan står innanför. Det är inte omsorg. Det är gränsdragning. Ett medvetet byggande av ett "vi och dom"-samhälle, där människovärdet mäts i anpassning, lojalitet och tystnad.

Samtidigt plundras det som en gång var vårt. Riskkapitalister tömmer skolor, vårdcentraler och äldreboenden på resurser. Det som skulle vara trygghet har blivit affärsmodeller. Och medan pengarna försvinner ut ur systemet, står politiker och pratar om "ansvar", "krav" och "effektivitet" - som om det vore omsorgens språk.

Men det är inte ansvar. Det är rovdrift. Det är ett system som först skär ned, sen ställer villkor, och till sist skyller på dem som redan står längst bort från makten.

Man säger att välfärden måste bli "hållbar", men det är inte hållbarhet när människor lämnas utan stöd. Det är inte hållbart när tryggheten blir ett privilegium. Det är inte hållbart när vi börjar mäta människovärde i arbetsinsats, språktest och hur väl man fogar sig.

Jag har sett det här förut. Retoriken är knappast ny. Bakom siffrorna och presskonferenserna finns samma gamla idé: att vissa människor är mer värda än andra.

Och jag vägrar acceptera det.

Det här handlar inte bara om invandring. Det handlar om vilket samhälle vi vill vara. Om vi vill bygga murar eller broar. Om vi vill se på varandra som medmänniskor eller som problem att hantera.

Jag skriver inte för att provocera. Jag skriver för att det brinner. Och för att de som står utanför får höra att de måste klättra högre, snabbare, tystare - bara för att få vara med.

Det är dags att säga ifrån.

Om inte igår utan idag.